

KAHRAMAN AVKISI KEREM-3

KAHRAMANIM

MİMAR SİNAN

İRFAN GÜRKAN ÇELEBİ

İÇİNDEKİLER

Gizemli Sır	10
Sır Perdesi Aralanıyor	18
Sütlü Şiir	25
Koca Sinan Kim?	30
Köprücübaşı Sinan	45
Mimarbaşı Sinan	56
Çıraklık Eseri: Şehzadebaşı Camii	63
Gökkubbeye Benzeyen Kemerler	74
Kalfalık Eseri: Süleymaniye Camii.....	92
İnşaat Devam Ediyor!.....	107
Bahçedeki Su Dolabı	126
Ustalık Eseri: Selimiye Camii	136

Kahraman Avcısı Kerem Çokbilir

Kahraman Avcısı'nın Annesi

Kahraman Avcısı'nın Dayısı Bay Ne Sorsan Bilir

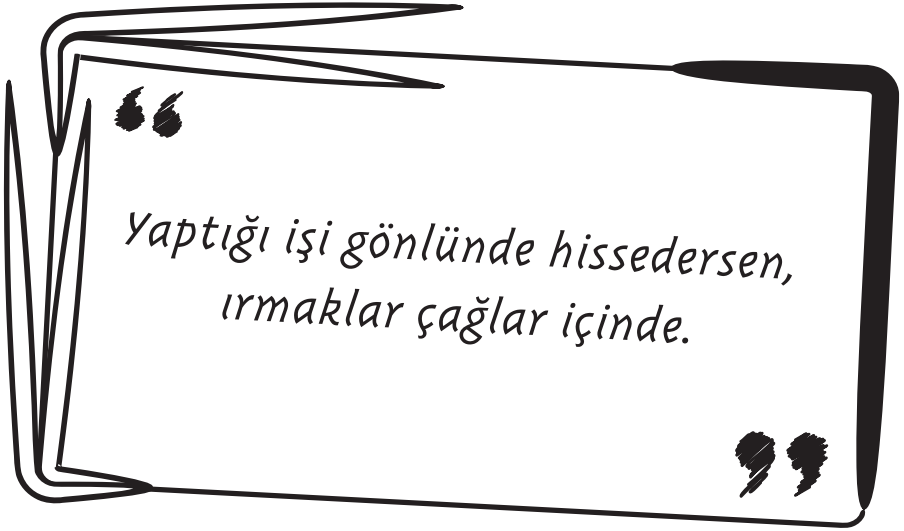

Kahraman Avcısı'nın Ablası İrem Çokbilir

Kahraman Avcısı'nın Babası

Yaptığı işi gönlünde hissedersen,
ırmaklar ağlar içinde.

Mimar Sinan

*İstedim ki ben mimar olayım,
Ustalaşıp dünyaya eserler bırakayım.*

*Derdim ki, nasip etse de Cenab-ı Hak,
Kismet olsa bana büyük bir cami yapmak.*

*Gerçek oldu, ihsan Allah'ın.
İnandığı adamı oldum padişahın.*

Gizemli Sır

“Yaşasın! Yaşasın! Yaşasın!”

İçeriden bangır bangır bağırان ablam mı?

“Yaşasın! Yaşasın! Yaşasın!”

Tamam anladık, yaşasın! Allah Allah! Bu işte bir şey var. Suss Kerem, bekle ve anla bakalım, neler olmuş...

“Yaşasın! Yaşasın! Yaşasın! Anneciğim seni çok seviyorum.”

Nee! Annemi mi çok seviyormuş? Neden acaba? Hepimiz seviyoruz da durup dururken, okuldan daha yeni gelmişken ablam anneme böyle sevgi gösterebilir, olacak iş mi?

“Anneciğim bir tanesin sen. Öpeceğim.”

Bak sen! Öpecekmiş! Ablam durup dururken annemi neden öpmek ister? Yoksaaa, inanmıyorum yaa... Okula gitmemesi için izin mi verdi annem? Daha neler... Buna sevinilir mi? Bazen insanın sevinisi gelir gibi oluyor ama annem hayatta izin vermez.

“Kızım tamam artık, hadi yemeği hazırlayacağım. Sen de derslerine bak biraz.”

Değilmiş! Derslerden konu açıldığına göre okumaya devam. Peki, o zaman ne?

“Anneciğim bu sene takdir getirecek KIZIN, söz!”

“Aferin benim kızıma. Fakat okulda başarılı olmak için böyle şeyler beklemeye gerek yok. Senin başarın bizi gururlandırır ama asıl senin ilerideki hayatın için önemli öğrenmek, okulda başarılı olmak.”

Doğru, annem haklı. Bununla birlikte ablam bir çıkarı olmasa durup dururken takdir sözü vermez. Teşekkür olsa neyyyse! Aman Kerem konuştuğun lafa bak, kafan karıştı senin. Ortada bir olay var ve senin haberin yok, düş peşine.

“Anneee! Dayım ne zaman gelecek?”

“Birazdan gelir kızım, ne oldu?”

“Ona soracaklarım var da...”

İşin içine dayımı da alacaklar. Bir tek bu zavallı çocuk kimsenin hatırına gelmiyor. Demek ki, seni sevmiyorlar Kerem, zorla değil ya.

“Ben odama ders çalışmaya geçiyorum anneciğim. Dayım gelirse bana haber verir misin?”

Bak sen! Ablacığım nasıl da uslu, çalışkan, söz dinler gibi yapıyor. Araştırmacı ve Meraklı Kahraman Avcısı Kerem Çokbilir; ağlamanın, sızlanmanın sırası değil, görev başına.

“Anne yemek hazır mı?”

“Birazdan hazır olur Kerem, çok mu acıktın yavrum?”

Vah, vah! Annem beni merak etmiş, zaten öğlunuza yemek verseniz yeter. Diğer bütün güzel sürprizleri kızınıza yaparsınız.

“Keremmm! Sesin çıkmıyor yavrum, neredesin?”

Sesim çıkmıyor çünkü ablamı benden çok seviyorsunuz, onun sesi çıkıyor ya yeter!

“Oğlum, neden ses vermiyorsun? Merak ettim seni...”

“Bir şey yok anne.”

“Ne olmuş benim Kerem’ime, anlatsın anneye.”

“Bir şey yok anne. Dersim var...”

“Dersin var ve gözün hiçbir şeyi görmüyor, inanayım mı?”

“İnan!”

“Gel buraya benim sinirli bücürüğüm...”

“Sinirli değilim anne, bırakır mısın?”

“Annesinin öpmesine bile müsaade yok, öyle mi? Demek ki, mesele büyük.”

“Kim üzmüş benim tatlı Kerem’imi, çabuk söyleyin.”

“Dayı sen karışma! Sen de onlardansın.”

“Kimlerden? Sen hâlâ geçen akşam mahallede yaptığımız maça mı takıldın? Karşı takımın eksigi vardı, ben de onların tarafına geçtim. Ne olmuş yani?”

“Yok dayısı, bunun derdi o değil. Annesine de kızmış.”

“Şimdi meraklandım. Araştırmacı ve meraklı olma sırası bana geçti desenize...”

“Dayı dalga geçme! Ablama çok sevineceği bir şey yapmış annem ve benim haberim yok.”

“Oooo, küçük kardeşime bakın! Demek sen kapı aralarından bizi dinliyordun.”

“Dinlerim, ne olmuş! O kadar bağırırsan karşı mahalledekiler bile dinler istemedem.”

“Durum anlaşılmıştır dayısı. Kerem, ablasıyla aramızda geçen konuşmayı duymuş.”

“Ne konuştunuz bakayım benim güzel İrem’imle de bu delikanlıyı bu kadar kızdırdınız?”

“Dayı dalga geçme! Birazdan sana da söyleyecekler, merak etme. Senin de yardımın gerekiyor-

muş. Yeğenlerin arasında en çok sevdiğine destek verirsin artık.”

“Hımmm... Bak bunu biraz düşünmeliyim.”

Gülüyor bir de dayım. İşi şakaya getirip beni yumuşatacaklarını sanıyorlarsa çok yanılıyorlar.

“Evet Kerem, doğru duymuşsun, okulla ilgili bir şey var. Sen küçük olduğun için seni pek ilgilendiriyor, bu yüzden de sana söylemedik.”

“Abla ben bebek değilim, hatırlatırım!”

“Tamam, durun bakalım. Dayınız olaya el koyuyor, herkes silahlarını indirsın yani dilini içeri çeksın.”

Dayım hâlâ dalga geçerek işi tatlıya bağlayacağını sanıyor.

“İrem hemen meseleyi anlat. Kerem sen de lütfen ablanın sözünü kesmeden sonuna kadar dinle.”

“Anneniz itiraz etti! Neden olmaz?”

“Çünkü önce yemekler yenecek. Kimse benim nefis yemeklerimi soğutarak ziyan edemez.”

“Anne, Kerem iştahımı kaırdı benim. Yeme-
yeceęi...”

“İstersen bunu deneme bile İrem. Hadi baka-
lım, anlaştığımıza göre sofraya. Babanızın bu işe
karışmasını ve her şeyi daha da zorlaştırmasını
istemezsiniz değil mi?”

“İstemeyiz!!!”

Hayret! Ablam, dayım ve ben aynı anda söyledik.
Demek ki hemfikir olduęumuz şeyler var. şimdi ba-

